

Divine Authority, Sublime Young Men

By President Steven J. Lund
Young Men General President

Goddelijk gezag, grootse jongemannen

President Steven J. Lund
Algemeen jongemannenpresident

April 2025 general conference

I am forever grateful that holders of the Aaronic Priesthood, with its powers, ordinances, and duties, do bless all of us.

Thank you, Elder Andersen, for that remarkable expression of priesthood power and of the power of the Savior's Atonement.

One Sunday morning this January, as I sat in sacrament meeting, over a dozen young men were sustained to be advanced in the Aaronic Priesthood. I felt the world changing beneath our feet.

It struck me that all around the world, time zone by time zone, in sacrament meetings just like that one, tens of thousands of deacons, teachers, and priests—like President Holland's friend this morning, Easton—were being sustained to be ordained into lifelong priesthood ministries that would span the length and breadth of the gathering of Israel.

Each January, hands are laid on the heads of about 100,000 young men, connecting them through ordinance to a bright line of authority stretching back through the Restoration epoch to Joseph and Oliver, to John the Baptist, and to Jesus Christ.

Now, ours is not always a very demonstrative church. Here, we do understatement.

But still, seeing this rolling thunder of newly ordained priesthood holders spreading across the earth, I wondered—in a “church of joy” kind of way—if it shouldn't be shouted from the rooftops. “Today,” I thought, “there should be trumpets and crashing cymbals and blazing Roman candles. There should be parades!”

Knowing God's power for what it truly is, we

Ik ben eeuwig dankbaar dat dragers van het Aäronisch priesterschap, met zijn macht, verordeningen en plichten, ons allen tot zegen zijn.

Bedankt, ouderling Andersen, voor die opmerkelijke uiting van priesterschapsmacht en van de kracht van de verzoening van de Heiland.

Toen ik in januari in de avondmaalsdienst zat, werd een tiental jongemannen steun verleend om in het Aäronisch priesterschap te worden verhoogd. Ik voelde de wereld veranderen.

Ik besepte dat over de hele wereld, tijdzone na tijdzone, in avondmaalsdiensten zoals deze, tienduizenden diakenen, leraren en priesters – zoals president Hollands vriend Easton – werden gesteund om te worden geordend tot levenslange priesterschapsbediening in elk onderdeel van de vergadering van Israël.

Ieder jaar in januari wordt ongeveer honderdduizend jongemannen de handen opgelegd om hen door een verordening met een duidelijke gezagslijn te verbinden, die via Joseph en Oliver in het begin van de herstelling tot Johannes de Doper en Jezus Christus gaat.

Wij doen in onze kerk zelden iets met veel vertoon. We houden het in het algemeen nogal sober.

Maar toen ik deze vloedgolf van pasgeordende priesterschapsdragere de aarde zag overspoelen, vroeg ik me af of we dit niet van de daken moesten schreeuwen, zoals het ‘de kerk van vreugde’ betaamt. Ik dacht: Vandaag moet er eigenlijk trompetgeschal, tromgeroffel en vuurwerk zijn. En een optocht!

Omdat we weten wat Gods macht echt

were witness to the disruption of the very patterns of this world by godly authority spreading across the earth.

These ordinations launch these young men into lifetimes of service as they will find themselves in consequential times and places where their presence and prayers and the powers of the priesthood of God they hold will profoundly matter.

This controlled chain reaction began with a ministering angel sent of God. The resurrected John the Baptist of ancient times appeared to Joseph and Oliver, placed his hands on their heads, and said, “Upon you my fellow servants, in the name of Messiah I confer the Priesthood of Aaron, which holds the keys of the ministering of angels, and of the gospel of repentance, and of baptism by immersion for the remission of sins” (Doctrine and Covenants 13:1).

John called this authority the “Priesthood of Aaron,” after Moses’s brother and priesthood companion. Anciently, the holders of this priesthood of Aaron were to teach and assist with ordinances—ordinances that focused discipleship on the future Messiah, the Lord Jesus Christ (see Deuteronomy 33:10).

The book of Numbers explicitly assigns to holders of the priesthood of Aaron the tasks of handling the vessels of the ordinances. “And thou shalt appoint Aaron and his sons ... and their charge shall be ... the table ... and the vessels of the sanctuary wherewith they minister” (Numbers 3:10, 31).

The Old Testament ordinance of animal sacrifice was fulfilled and replaced through the Savior’s life and Atonement. That ancient ordinance was replaced with the ordinance we now call the sacrament of the Lord’s Supper.

The Lord entrusts today’s bearers of the priesthood of Aaron to do very much the same things they did anciently: to teach and to administer ordinances—all to remind us of His Atonement.

When deacons, teachers, and priests help with the sacrament, they receive its blessings just like everyone else: by keeping the covenant they make as they individually partake of the bread and the water. But in the performance of these sacred duties, they also learn more about their priesthood roles and responsibilities.

The Aaronic Priesthood is called the prepa-

inhoudt, zagen we het patroon van deze wereld ontworpen worden door goddelijk gezag dat zich over de aarde verspreidde.

Door deze ordeningen beginnen deze jongemannen aan een leven van dienstbaarheid. Ze zullen zich in gewichtige situaties bevinden waarin hun aanwezigheid en gebeden, en de macht van het priesterschap van God dat ze dragen, van groot belang zijn.

Een dienende engel van God heeft die beherste kettingreactie in gang gezet. De herrezen Johannes de Doper verscheen aan Joseph en Oliver, legde zijn handen op hun hoofd en zei: ‘Aan u, mijn mededienstknechten, verleen ik, in naam van de Messias, het priesterschap van Aäron, dat de sleutels omvat van de bediening van engelen en van het evangelie van bekering en van de doop door onderdompeling tot vergeving van zonden’ (Leer en Verbonden 13:1).

Johannes noemde dit gezag het ‘priesterschap van Aäron’, naar de broer en priesterschapscollega van Mozes. In de oudheid hadden Aäronisch-priesterschapsdragers de taak om in de verordeningen te onderwijzen en erbij te assisteren. Deze verordeningen richtten de discipelen op de toekomstige Messias, de Heer Jezus Christus (zie Deuteronomium 33:10).

In Numeri krijgen de Aäronisch-priesterschapsdragers expliciet de taak om de voorwerpen voor de verordeningen te hanteren. ‘Maar Aäron en zijn zonen moet u opdragen [...] en hun taak [is] de zorg voor [de tafel] en de voorwerpen van het heiligdom, waarmee ze de dienst verrichtten’ (Numeri 3:10, 31).

De oudtestamentische verordening van dierenoffers werd door het leven en de verzoe-ning van de Heiland vervuld en vervangen. In de plaats daarvan hebben we nu de verordening van het avondmaal van de Heer.

De Heer vertrouwt de hedendaagse Aäronisch-priesterschapsdragers toe om vrijwel hetzelfde te doen als vroeger: in de verordeningen onderwijzen en ze bedienen – zodat wij zijn verzoening indachtig zijn.

Als diakenen, leraren en priesters bij het avondmaal helpen, ontvangen ze de zegeningen net als iedereen: door het verbond na te komen dat ze sluiten wanneer ze van het brood en het water nemen. Maar door de uitvoering van deze heilige taken leren ze ook meer over hun priesterschapstaken.

We noemen het Aäronisch priesterschap

ratory priesthood partly because its ordinances allow them to experience the weight and the joy of being on the Lord's errand, preparing them for future priesthood service, when they may be called upon to minister in unforeseeable ways—including pronouncing inspired blessings in times when hopes and dreams, and even life and death, hang in precarious balance.

Such serious expectations require serious preparation.

The Doctrine and Covenants explains that deacons and teachers are “to warn, expound, exhort, and teach, and invite all to come unto Christ” (Doctrine and Covenants 20:59). In addition to these opportunities, priests are to “preach ... and baptize” (Doctrine and Covenants 20:50).

Well, all that sounds like a lot, but in the real world, these things happen naturally and all over the world.

One bishop taught his new deacons quorum presidency these duties. So the young presidency began to talk about what that might look like in their quorum and in their ward. They decided they should start visiting elderly ward members to see what they needed and then do that.

Among those they served was Alan, a rough, often profane, and sometimes hostile neighbor. Alan's wife, Wanda, became a member of the Church, but Alan was, as we say, something of a piece of work.

Still, the deacons went to work, comically ignoring his insults, while they shoveled snow and took out trash. Deacons can be hard to hate, and Alan eventually began to love them. At some point they invited him to church.

“I don't like church,” he responded.

“Well, you like us,” they said. “So come with us. You can just come to our quorum meeting if you want.”

And with the bishop's approval, he came—and he kept coming.

The deacons became teachers, and as they continued to serve him, he taught them to work on cars and to build things. By the time these deacons-turned-teachers became priests, Alan was calling them “my boys.”

They were earnestly preparing for missions and asked him if they could practice missionary lessons with him. He swore that he would never

het voorbereidend priesterschap, deels omdat ze door de verordeningen ervaren hoe gewichtig en vreugdevol het is om in dienst van de Heer te zijn. Ze worden voorbereid op toekomstig priesterschapswerk, waarbij hun misschien onverwacht gevraagd wordt om te dienen – zoals door een geïnspireerde zegen uit te spreken wanneer hoop en dromen vervliegen, en zelfs bij kwesties van leven en dood.

Zulke ernstige verwachtingen vereisen een ernstige voorbereiding.

In de Leer en Verbonden staat dat diakenen en leraren ‘moeten [...] waarschuwen, uitleggen, aansporen en onderwijzen, en allen uitnodigen om tot Christus te komen’ (Leer en Verbonden 20:59). Priesters moeten daarnaast ook ‘prediken [...] en dopen’ (Leer en Verbonden 20:50).

Dat lijkt veel werk, maar in het echte leven gaan die dingen vanzelf, over de hele wereld.

Een bisschop onderwees zijn nieuwe quorumpresidium diakenen in deze plichten. Het jonge presidium besprak hoe dat er in hun quorum en wijk zou kunnen uitzien. Ze besloten oudere wijkleden te bezoeken om erachter te komen wat ze nodig hadden en dat dan te doen.

Een van de mensen die ze dienden, was Alan, een ruwe, vloekende, soms vijandige man. Alans vrouw, Wanda, werd lid van de kerk, maar Alan was een vrij onaangename man.

Toch gingen de diakenen aan de slag. Ze ruimden sneeuw en zetten het afval buiten, terwijl ze zijn beledigingen met een glimlach negerden. Diakenen hebben iets innemends, en Alan begon uiteindelijk van hen te houden. Op een gegeven moment nodigden ze hem naar de kerk uit.

‘Ik heb een hekel aan de kerk’, zei hij.

‘Maar je mag ons wél’, zeiden ze. ‘Ga dan met ons mee. Je kunt misschien met ons naar onze quorumvergadering gaan.’

En met toestemming van de bisschop ging hij, en bleef hij gaan.

De diakenen werden leraar, en terwijl ze hem bleven dienen, leerde hij ze aan auto's werken en dingen bouwen. Tegen de tijd dat de leraren priester waren, noemde Alan ze ‘mijn jongens’.

Ze waren zich ijverig op een zending aan het voorbereiden en vroegen hem of ze de zendelingenlessen met hem mochten oefenen. Hij zwoer

listen and never believe, but, yeah, they could practice at his house.

And then Alan got sick. And he softened.

And one day in quorum meeting, he tenderly asked them to pray for him to quit smoking, and so they did. But then they followed him home and confiscated all of his tobacco stash.

As his failing health put Alan into hospitals and rehab centers, “his boys” served him, quietly exuding powers of priesthood and of love unfeigned (see Doctrine and Covenants 121:41).

The miracle continued when Alan asked to be baptized—but then he passed away before it could happen. At his request, his deacons-turned-priests were the pallbearers and the speakers at his funeral, where they—fittingly—warned, expounded, exhorted, taught, and invited all to Christ.

And later, in the temple, it was one of “Alan’s boys” who baptized that erstwhile deacons quorum president in proxy for Alan.

Everything John the Baptist said to do, they did. They did what deacons, teachers, and priests do all over this Church and all over this world.

One of the things holders of the priesthood of Aaron are charged to do involves the ordinance of the sacrament.

Last year I met an inspired bishop and his wonderful wife. On a recent Saturday morning, they were driving to their son’s baptism and suffered the tragic and sudden loss of their darling two-year-old daughter, Tess.

The next morning their ward members gathered for sacrament meeting filled with compassion, also suffering over the loss of this perfect little girl. No one expected the bishop’s family to be at church that morning, but a couple of minutes before the meeting started, they quietly entered and took their place.

The bishop went to the stand and walked past his usual seat between his counselors and sat down instead between his priests at the sacrament table.

During that anguished and sleepless night before of searching for understanding and peace, he had received a strong impression of what his family most needed—and what his ward most needed. It was to hear the voice of their bishop,

dat hij nooit zou luisteren of geloven, maar ze mochten bij hem thuis oefenen.

Toen werd Alan ziek. En hij werd zachter.

Op een dag vroeg hij ze in de quorumvergadering vriendelijk om te bidden dat hij kon stoppen met roken, en dat deden ze. Maar ze gingen ook met hem mee naar huis en namen zijn tabak in beslag.

Terwijl Alan door zijn zwakke gezondheid in ziekenhuizen en afkickcentra belandde, bleven ‘zijn jongens’ hem dienen en stilletjes de macht van het priesterschap en van ongeveinsde liefde uitstralen (zie Leer en Verbonden 121:41).

Het volgende wonder was dat Alan zich wilde laten dopen, maar helaas overleed hij vroegtijdig. Op zijn verzoek droegen de diakenen die nu priester waren zijn kist en spraken ze op zijn begrafenis, waar ze – toepasselijk – waarschuwend, uitlegden, aanspoorden, onderwezen, en allen uitnodigden om tot Christus te komen.

Uiteindelijk was het ook een van ‘Alans jongens’ die in de tempel de voormalige quorumpresident diakenen voor Alan doopte.

Alles wat Johannes de Doper had gezegd dat ze moesten doen, deden ze. Zij deden wat diakenen, leraren en priesters in de hele kerk en in de hele wereld doen.

Een van de taken van Aäronisch-priesterschapsdragers is de bediening van het avondmaal.

Vorig jaar maakte ik kennis met een geïnspireerde bisschop en zijn geweldige vrouw. Ze hadden onlangs plots op tragische wijze hun 2-jarig dochtertje, Tess, verloren toen ze op zaterdagochtend naar de doop van hun zoon reden.

De volgende ochtend kwamen de leden van hun wijk vol medeleven in de avondmaalsdienst bijeen. Ze rouwden zelf ook om het verlies van dit lieve meisje. Niemand verwachtte dat het gezin van de bisschop die ochtend in de kerk zou zijn, maar een paar minuten voordat de dienst begon, kwamen ze stilletjes binnen en gingen ze zitten.

De bisschop ging naar het podium, liep voorbij zijn gebruikelijke zitplaats tussen zijn raadgevers, en ging tussen zijn priesters aan de avondmaalstafel zitten.

Tijdens die vreselijke, slapeloze nacht waarin hij naar een verklaring en gemoedsrust had gezocht, was hij door een ingeving te weten gekomen wat zijn gezin en zijn wijk het meest nodig hadden. Ze moesten de stem horen van hun

their ward Aaronic Priesthood president, their grieving father, pronounce the promises of the sacramental covenant.

So, in due course, he knelt with those priests and spoke to His Father. With the pathos of that occasion, he pronounced some of the most powerful words that anyone is ever allowed to say out loud in this lifetime.

Words of eternal consequence.

Words of ordinance.

Words of covenant.

Instruction that connects us to the very purposes of this life—and to the most magnificent outcomes of Heavenly Father’s plan for us.

Can you imagine what the congregation heard in that chapel that day—what they felt in the words that we hear every Sunday in our chapels?

“O God, the Eternal Father, we ask thee in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this bread to the souls of all those who partake of it, that they may eat in remembrance of the body of thy Son, and witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they are willing to take upon them the name of thy Son, and always remember him and keep his commandments which he has given them; that they may always have his Spirit to be with them. Amen” (Doctrine and Covenants 20:77).

And then: “O God, the Eternal Father, we ask thee in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this [water] to the souls of all those who drink of it, that they may do it in remembrance of the blood of thy Son, which was shed for them; that they may witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they do always remember him, that they may have his Spirit to be with them. Amen” (Doctrine and Covenants 20:79).

This good father and mother testify that that promise has been fulfilled. They do, in fact, to their everlasting comfort, “have his Spirit to be with them.”

I am forever grateful that holders of the Aaronic Priesthood, with its powers, ordinances, and duties, do bless all of us through the keys of the very “ministering of angels, and of the gospel of repentance, and of baptism by immersion for the remission of sins” (Doctrine and Covenants 13:1). In the name of Jesus Christ, amen.

bisschop, de president van de Aäronische priesterschap in hun wijk en rouwende vader, die de beloften van het avondmaalsverbond uitsprak.

Dus even later knielde hij met die priesters neer en sprak hij tot zijn Vader. Door de aan-doenlijkheid van de situatie sprak hij enkele van de krachtigste woorden uit die iemand in dit leven ooit hardop mag zeggen.

Woorden van eeuwig belang.

Woorden van een verordening.

Woorden van een verbond.

Onderricht dat ons met het doel van dit leven verbindt – en met de meest verheven uitkomsten van het plan van onze hemelse Vader voor ons.

Kun je je voorstellen wat de aanwezigen die dag in die kapel hoorden – wat zij voelden in de woorden die we elke zondag in onze kerk horen?

‘O God, eeuwige Vader, wij vragen U in de naam van uw Zoon, Jezus Christus, dit brood te zegenen en te heiligen voor de zielen van allen die ervan nemen, opdat zij het mogen eten ter gedachtenis van het lichaam van uw Zoon, en U, o God, eeuwige Vader, betuigen dat zij gewillig zijn de naam van uw Zoon op zich te nemen en Hem altijd indachtig te zijn, en zijn geboden te onderhouden die Hij hun heeft gegeven, opdat zij zijn Geest altijd bij zich mogen hebben. Amen’ (Leer en Verbonden 20:77).

En daarna: ‘O God, eeuwige Vader, wij vragen U in de naam van uw Zoon, Jezus Christus, [dit water] te zegenen en te heiligen voor de zielen van allen die ervan drinken, opdat zij het mogen doen ter gedachtenis van het bloed van uw Zoon dat voor hen is vergoten, opdat zij U, o God, eeuwige Vader, mogen betuigen dat zij Hem altijd indachtig zijn, opdat zij zijn Geest bij zich mogen hebben. Amen’ (Leer en Verbonden 20:79).

Deze goede vader en moeder getuigen dat die belofte vervuld is. Zij hebben ‘zijn Geest bij zich’, die hen uitermate troost.

Ik ben eeuwig dankbaar dat dragers van het Aäronisch priesterschap, met zijn macht, verordeningen en plichten, ons allen tot zegen zijn door de sleutels van de ‘bediening van engelen en van het evangelie van bekering en van de doop door onderdompeling tot vergeving van zonden’ (Leer en Verbonden 13:1). In de naam van Jezus Christus. Amen.